

Druhá kapitola: DVĚ MINUTY, ŠEST VTEŘIN

25. září 1962

V DEN ZÁPASU VLÁDLO MLHAVÉ A VLHKÉ POČASÍ, takže svrchník přišel vhod. Na září bylo tehdy v Chicagu vůbec chladno. Comiskey Park mohl pojmout padesát tisíc lidí, ale přestože to byl možná největší duel těžkých vah od zápasu, v němž deset let předtím Rocky Marciano ukončil kariéru Joea Louise, zaplnil se stadion sotva z poloviny, nepřišlo ani devatenáct tisíc platících diváků.

Hlasatel oznámil nástup bývalých šampionů a ti jeden za druhým prolézali mezi provazy: Louis, Marciano, Jim Baddock, Johansson, Ezzard Charles, Barney Ross, Dick Tiger. Archie Moore, který se ve čtyřiceti letech pořád živil boxem, vešel do ringu ve frauku a s dlouhým přehozem z bílého hedvábí. Bijec přezdívaný „The Moongoose“ (Promyka) držel v ruce hůlku.

Jediným nebojujícím příslušníkem nastoupené jednotky, jehož nástup doprovázeli diváci bučením, byl mladý boxer z Louis-

villu Cassius Clay. Záhy poté, co vyhrál na olympiádě v Římě v roce 1960 zlatou medaili v polotěžké váze, proslavil se Clay svou velkohubostí. V té době měl za sebou sérii vítězství nad průměrnými boxery nejtěžší kategorie a za pár měsíců se měl střetnout s Archiem Moorem. Ale především byl známý jako neurvalec, který odříkává rýmováčky, v nichž předpovídá kolo, kdy vyhraje. Když Patterson přišel navštívit sportovce do olympijské vesnice v Římě, Clay šampiona s nádechem šťastné hysterie informoval, že si brzy nasadí Floydovu korunu. „Jen ať ti to vydrží,“ řekl Patterson a smál se. A Clay ho poslechl, prohlašoval se za nejkrásnějšího, za největšího, za krále světa. Novináři, zejména ti starší, na tom neviděli nic legračního. Claye nenáviděli. Byl to výtržník, co držel při boxu ruce příliš nízko, a svým úderem by nerozmáchl hrozen vína. A také měl nevymáchanou hubu. Koho do té doby porazil? Byl ztělesněním urážky. Dokonce i volnomyšlenkáři mezi reportéry by od svých šampionů očekávali Louisovu a Pattersonovu zdvořilost. Clayova nestydatost však předčila všechny jejich představy.

„Když tam oné noci Cassius vtrhnul, byl pořád mladík, docela dobrý boxer, který to může někam dotáhnout,“ vzpomínal Patterson o mnoho desetiletí později. „Vypadal jako milý kluk a všechno, ale nemohli jste ho brát vážně. Když jsem se na něj podíval, musel jsem se smát, ovšem způsobem, jakým se smějete dítěti, které se chlubí před příbuznými.“

Řady kolem ringu zaplnili novináři. Mailera s Baldwinem od sebe dělilo prázdné sedadlo a chovali se přívětivě. Seděl tam i obvyklý houf herců a zpěváků. Ale vůbec nejvíc tam bylo gangsterů, chlapů cumlajících doutníky, práskačů, mužů s orlími nosy v tmavých oblecích, kteří celou tu dobu box řídili. A tihle všich-

ni – lidé, kteří vedli boxerskou unii a sjednávali kontrakty, sázkaři a bookmakeři, popeláři a provozovatelé pizzerií – ti všichni přáli Listonovi. Zčásti z přirozené loajality, z věrnosti svému čestnému náčelníkovi Frankiemu Carbovi, přezdívanému „Mr. Gray“, který nastoupil dlouhý trest pod maximální ostrahou v Alcatrazu, nejprve za nezákonné machinace (přinejmenším za to, že nelegálně řídil Sonnyho Listona) a později za vydírání. Carbo, jak bylo všeobecně známo, Listona stále ovládal. Ale gangsteři nestáli za Listonem pouze z oddanosti. Věrnost patří ke zločinecké rétorice, je to šifra, která jen někdy odpovídá skutečnosti. Ne, byla to i otázka estetiky. Jak se může mistr těžké váhy klanět prezidentovi? A co teprve ten licoměrný moralista Cus D'Amato? A jak může šampion mluvit o svém strachu, o úzkostech jako nějaká... ženská? „V jejich myslích byl Patterson podivín, něco jako druh vegetariána,“ napsal Mailer o gangsterech v prvních řadách.

Jako první vstoupil do ringu Liston cobyvyzývateľ. Měl na sobě bílý župan s bílou kapucí zašpičatělou jako u mnišského roucha. Jeho ramena, sama o sobě obrovská jako melouny, najednou vypadala ještě větší. Liston si je pod županem vycpal ručnicky. Obecenstvo sedící za novináři na něj začalo bučet. Liston se začal rozcvičovat, protahoval šíji, zlehka máchal rukama směrem k zemi, jako elegant natahující si manžety. Odrážel se na špičkách, poskakoval dopředu a dozadu. Pokud někdy člověk vypadal soustředěně, plný síly, jestli někdy boxer vypadal *připravený*, byl to v tu chvíli Sonny Liston.

Pak přišel Patterson se svojí svitou. Kráčeli jak pohupující se ostrov, klokotající proud hlav. D'Amato byl coby oficiální manažer vyhozen – pro Pattersona bylo nepřijatelné, že mu tak málo věří. Nebavilo ho ani číst zmínky v novinách, že se D'Amato, ačkoli

sám to tvrdě popíral, zapletl s gangsterem „Fat Tonym“ Salernem, aby mohl financovat první zápas s Johanssonem. V New Yorku kvůli tomu propukl obrovský skandál – ale přes tohle všechno tam s ním D'Amato pořád byl, v čele průvodu směřujícího k ringu. V krátkém sestřihu svých bílých vlasů a s vystouplými čelistmi jako Říman si D'Amato zachoval odhodlanou tvář, a to bez ohledu na to, jak zlé tušení v tu chvíli měl. Patterson naopak nedokázal skrýt svoje zděšení. Provažy se do ringu protáhl kradmo, nervózně a s těkavým pohledem, připomínal zloděje, který v noci leze do okna a ví, že ho nakonec chytanou. Byl v hrozném stavu. Oči kmital po ringu. Málokdy se ve tváři boxera zračil tak patrný strach. V pozdějších letech jste ho mohli vidět u Kena Nortona před zápasem proti Georgi Foremanovi a pak ještě na Michaelu Spinksovi, když se střetl s Mikem Tysonem – oba zmíněné duely trvaly pár minut. Boxeři vědí své.

Liston od začátku zachovával až nemístný klid. Ráno se přitom oba týmy sekundantů pohádaly kvůli tomu, jakými rukavicemi se bude boxovat; byla to jedna z oněch úžasně komických scén na sportovních akcích, které obvykle doprovázejí našťvané výrazy a výhrůžky. Dospělí muži se hádají kvůli sportovní výstroji. Takové spory byly pro novináře základem pro „uspořádání“ jejich článků ve stylu „tihle dva chlapi se prostě nemají rádi“, které vyšly v den zápasu. Listonův člověk Jack Nilon v jednu chvíli požadoval, aby rukavice byly o krapet těžší než požadovaných osm uncí, což byl rozdíl, jak naléhal Nilon, který by jeho boxerovi mohl nepatrně ubrat na síle. Řev zesílil, načež se do věci konečně vložil Liston.

„O co tady ksakru jde?“ řekl.

Ukázali mu rukavice.

„No, ale ty jsou v pořádku,“ odvětil. „Použijeme tyhle. Dám mu takovou prdu, že ta čtvrtka unce extra navíc nebude nic než jen čtvrtka unce extra navíc, kterou ode mě dostane navrch.“

Při představování rozhodčích začal Liston na šampiona upřeně zírat. Ten se díval dolů na svoje boty. Vrátili se do rohů a čekali. Zazvonil zvonec. Zápas byl rozvržen na patnáct kol.

„Nemáš tušení, jaké to je v prvním kole,“ svěřil se Floyd svému důvěrnému příteli Gayi Talesemu. „Jsi tam se všemi těmi lidmi okolo, všemi těmi kamerami a celý svět se dívá, všichni jsou napjatí, vzrušení, do toho hrají hymnu „*The Star-Spangled Banner*“ a celý národ doufá, že vyhraješ, včetně prezidenta. A víš, co tohle všechno způsobuje? Oslepí tě to, prostě tě to oslepí. A pak zazní zvon, pustíš se do Listona a on do tebe a ani si neuvědomuješ, že v ringu je s vámi taky rozhodčí...“

Někteří skvělí sportovci prožívají kolo, hru, dokonce celé utkání zpomaleně, jako by jim jejich prvotřídní rychlost, jejich dar správně se rozhodnout, jejich koordinace umožnily lépe využívat čas. Sportovec, který vnímal zápas tímto způsobem, vždy vyhrál; porazil soupeře úderem, doběhl quarterbacka, vystihl směr točeného míče a odpálil ho mimo hřiště. Ale poraženým se čas příliš nezpomaluje, spíš ztrácí svoji soudržnost. Floyd prožíval čas v Chicagu jako změť tlaků a hluku, byla to úzkost, jako kdyby se topil, jako by vypadl z letadla a pak si mohl těžko vzpomenout, co se událo během dvou minut a šesti vteřin. Dokonce se po chvíli dostavila bolest. Stěžoval si na strašné bolesti hlavy z toho, že Liston dokáže udeřit tak tvrdě, jak to nedokáže žádný jiný žijící boxer těžké váhy. Ale to mělo přijít teprve o hodinu později.

Patterson byl od samého začátku zamrzlý. Jako zpěvák, který začne árii o půl tónu níž, a pak už není schopen se duchapřítomně vrátit do správné polohy. Floyd od úvodního zazvonění zvonu dělal všechno špatně. Cokoli, co zapůsobilo v minulosti, jeho rychlost, přední direkt, schopnost vidět do druhého boxera, na to všechno mohl zapomenout. Patterson si přiložil rukavice ke spánkům, zaujal krycí postoj, který ho jako teenagera naučil D'Amato, ale nedělal nic jiného, jen čekal na ránu. Jeho taktika byla nevysvětlitelná. Patterson se postavil tváří v tvář tomu ranáři, soupeři, který měl výhodu neuvěřitelného, o třicet centimetrů delšího dosahu.

Liston zahájil tím, že vyslal na průzkum direkt levačkou Pattersonovi přímo do obličeje. Patterson zvrátil hlavu, jako by ho praštil pálkou. Pak, po sérii nepřesných a slabých úderů, se Patterson odvážil k ojedinělému experimentu a zaútočil. Zkusil si ověřit, jestli má vůbec nějakou šanci. Nasadil jeden z těch svých háků z výskoku. Liston vypadal, že se sám lekl toho, jak snadno se mu povedlo vyhnout takto mířené ráně. Dokázal to jediným úkrokem dozadu, jako by se chtěl vyhnout vodě, kterou právě ucítil na noze. Nic nebezpečného. Od té chvíle si Liston prostě dělal, co chtěl. Zarážel do něj jeden direkt za druhým. Krátkými háky vedené oběma rukama bušil Pattersonovi do žeber a na játra. Pak ho zasypal tvrdými háky a zvedáky. V klinči bil Pattersona do ledvin. Ten se snažil držet Listona za ramena, přitáhnout ho k sobě, ale dokázal utlumit jen jeho pravačku, zatímco Liston do něj zatínal levou ruku.

Uběhla jen minuta. Ale teď teprve začaly dopadat těžké rány, napřed pravý zvedák, po němž Pattersonův obličej v rychlém záblesku připomínal kus tmelu, když spadne z okna v pátém pat-

ře a rozplácne se na chodníku. Z toho už se nevzpamatoval. Rána pravačkou ho ještě neposlala k zemi, ale byl to úder, který ukončil všechny naděje na pořádný souboj. Od té doby v Pattersonově mozku začaly poletovat světlušky. Aby si vyčistil hlavu, aby si odpočinul, zoufale se snažil Listona chytit do klinče. Ten ho však odstrčil a dvakrát trefil levým hákem. Nejednalo se o nijak rychlé údery, nebyly ani tak prudké a hutné jako Listonovy nejlepší rány – Liston měl svůj postup, kdy zabručel „hm“, a pak praštil. Nebyl nijak zvlášť hbitý – ale to vůbec nebylo podstatné, aspoň ne proti Pattersonovi. Otřesený a se sklopeným zrakem zamířil Patterson k provazům a levou rukou se o ně snažil opřít, získat rovnováhu, najít v nich střízlivějšího přítele. To byl velmi špatný nápad. S rukou zavěšenou přes provaz vybídl soupeře k ukončení zápasu. Možná, že měl D'Amato pravdu: boxer, který je knokautován, *chce*, aby byl knokautován. Liston vložil veškerou svou sílu do levého háku, jímž zasáhl hranu Pattersonovy čelisti, načež soupeřovo tělo opsalo otočku o devadesát stupňů. Nohy mu ztuhly, zlomil se v pase, ale v tom postoji vydržel jen okamžik. Potom už se na nohou neudržel.

„Když jsem viděl, jak upadl, došlo mi, že už nevstane,“ řekl později Liston.

Rozhodčí Frank Sikora začal počítat. Patterson se převalil na bok. U devítky byl na kolenou. Postavil se na nohy, jenže až poté, co Sikora odpočítal deset a zvedl ruce.

„Jednu minutu to byl zápas, tu další už ne,“ uvedl Sikora. „Očekával jsem, že se na začátku budou chtít rozhýbat... Pak přišla senzační rána pravačkou na hlavu a já zvedal ruku nového šampiona.“ Reportéři z deníků v prvních řadách buď diktovali úvodní odstavce stenografům doma v redakci, nebo zběsile buši-

li do klávesnic psacích strojů a předávali kopie stránek běžcům, kteří s nimi spěchali k pobočce expresní služby Western Union. Všichni už věděli, o čem bude druhý odstavec. Svět právě viděl třetí nejrychlejší knokaut v historii zápasů o titul v těžké váze. V roce 1908 v Dublinu vyřídil Tommy Burns vyzývatele Jema Roche v čase 1:28 a v roce 1938 Louis porazil Schmelinga na Yankee Stadium v New Yorku za 2:04.

Gay Talese měl denní uzávěrku, ale přemáhal ho smutek z toho, jak dopadl jeho přítel. Mladí redaktoři si často najdou jeden objekt, na který upírají pozornost, a dokonce v něm najdou zalíbení – pro Taleseho jím byl Floyd Patterson. S boxerem trávil hodiny, dělal s ním rozhovory doma i v tréninkovém kempu, sledoval ho, když před zápasem podřimoval v šatně, znal jeho strach, jeho tajemství. Teď se stal svědkem toho, jak ho naprosto rozebrali. „Cítil jsem, že část mého já je v troskách,“ přiznal Talese o mnoho let později. „Boxeři jsou tak osamělí. Nemůžou svádět vinu na nikoho kolem sebe. Je to ponížení, které sledují miliony lidí. Liston byl nejhroživějším člověkem, jakého jsem v životě potkal, rozený ničitel druhých. Nemyslel jsem si, že by ho jen tak někdo mohl překonat. Ale myslel jsem, že Floyd k tomu má kuráž, místo toho ale vypadal, skoro jako by přivítal, že bude potrestán. Riskoval, že ho mnohem větší chlap veřejně zruší. A pak jsem viděl, jak se dva chlapi objímají. Takový rituál uvidíte jen v boxu, dva muži, téměř nazí, vyčerpaní, nasávají a ochutnávají jeden druhého. Po tak vyostřené bitvě je to zvláštní intimita...“

Jakmile se Liston s Pattersonem od sebe odtrhli, Listonovi sekundanti v rychlosti prolezli provazy, aby ho objali. Trenér Willie Reddish plácal Sonnyho po tvářích.

Patterson kráčet do svého rohu, a přestože byl v mrákotách, všiml si, že k němu směřuje D'Amato. Jakmile napřáhl ruce, Pattersonovy nohy málem selhaly znovu, ale tentokrát ze zármutku, nikoli od bolesti. Vyhledal D'Amata a svému učiteli položil hlavu na rameno.

„Co se stalo, Floyde?“ zeptal se D'Amato.

Jediné, co Patterson dokázal říct, bylo, že viděl všechny ty rány, kromě poslední. Pořád ještě byl otřesený. Pro všechnu hanbu, kterou cítil, pomalu ani nemohl mluvit. Až když uplynulo pár měsíců, začalo mu to dávat smysl. „Být knokautován, není *špatný* pocit,“ řekl. „Ve skutečnosti je to *dobrý* pocit. Nic vás nebolí, jen jste těžce grogy. Nevidíte andělíčky ani hvězdy. Příjemně se vznášíte... Jenže pak ten dobrý pocit zmizí. Uvědomíte si, kde jste, co tam děláte a co se vám právě stalo. A přichází bolest, zmatená bolest – ne fyzická – je to bolest spojená se vztekem. Je to bolest, co si o tom lidi pomyslí. Bolest z vlastního studu za to, co člověk předvedl... a nepřeje si pak nic jiného, než aby uprostřed ringu byly nějaké dveře – dveře, které by se otevřely, a on jimi odtud zmizel a přistál ve své šatně, místo aby musel odcházet z ringu a potkávat všechny ty lidi. Protože nejhorší věcí na porážce je právě to, že musíte odejít z ringu a dívat se tváří v tvář těm lidem...“

Nedlouho poté Floyd využil svého únikového plánu a zamaskoval se. Novinářům se úplně vyhnout nemohl. Pamatoval si, jak cestou z ringu utrousil cosi hezkého o Listonovi, a požádal lidi, aby nechali nového šampiona, ať se předvede nejen jako boxer, ale i jako člověk. „Myslím, že Sonny v sobě taky má dobro,“ řekl. „Veřejnost by mu měla dát šanci.“

Ale bylo toho víc. V šatně se jeden novinář zeptal, co se stalo. Co asi myslel, že se přihodilo?

„Dostal jsem dobrou ránu,“ odvětil Patterson.

„Bylo to pravačkou, že?“

„Myslím, že ano.“

„Slyšel jste rozhodčího, jak vás odpočítává?“

„Zpočátku ne úplně zřetelně. Jakmile jsem ho začínal vnímat, myslím, že jsem zaslechl „osm“ a vyskočil.“

V jednu chvíli Patterson připustil, že ano, že by se s Listonem chtěl střetnout znovu.

„Bojovat s ním znovu?“ zeptal se jeden reportér. „Proč jste s ním nebojoval dneska?“

„Mohl byste vůbec pokračovat, Floyde?“ tázal se jiný novinář.

„Jistě, myslel jsem si, že bych mohl pokračovat. Na druhou stranu, tohle si myslí každý boxer, aspoň se domnívám.“

Novináři od něj chtěli vědět, jaký Liston opravdu je, jak dobrý je šampion, jak udatný.

„To se uvidí,“ odvětil Patterson. „Teprve až ho někdo porazí, poznáme, jaký je a jak to bere. Po vítězství je snadné udělat cokoli. Ale člověk se odhalí, až když prohraje. Já jsem po porážce nemohl nikoho ani vidět. Nenašel jsem v sobě sílu, abych řekl lidem, že jsem dělal, co jsem mohl, jak je mi to líto a kdovíco ještě.“

Všichni lidé z Listonova okolí mluvili o něm a jeho ženě Geraldine jen v nejlepším. Sonny nebyl zrovna nejvěrnější manžel na světě, dováděl, kamkoli se vrtnul, pil, holdoval hazardním hram, ale když měl nablízku Geraldine, vypadal v pohodě, dokonce až vlídně.

Geraldine nedokázala jít přímo na stadion a dívat se, jak se její manžel s někým mlátí. Místo toho zůstala ve svém pokoji v hotelu Sheraton-Chicago, s natáčkami na hlavě a obličejem natřeným ple-

ťovým krémem. V koupacím plášti čekala, až zavolá jeden ze Sonnyho sekundantů.

„Kdyby záleželo na mně,“ řekla, „nikdy bych to Sonnymu nedovolila. Raději bych dala přednost životu v chudobě, než aby boxoval za peníze. A kdybychom měli děti, ani jim bych nedovolila boxovat. Pravda, neměli bychom tolik peněz. Ale kdybych je neměla, ani bych o tom nevěděla... Víím, že Charles dělal špatné věci, jenže kdyby nebyl tolik na očích veřejnosti, zapomnělo by se na to. Sportovní novináři mu to neustále předhazují. Jako by nechtěli, aby se polepšil. Jak se může polepšit, když ho lidi ne nechají? Probírali jsme to spolu spoustu večerů. Sonny sám sebe zná a ví, že jakmile se stane šampionem, chce žít tak, aby všichni pochopili, že je lepší člověk.“

To byl přesně Listonův záměr. A teď ho v šatně novináři začali bombardovat otázkami.

„Nechte toho,“ pravil jeden z promotérských nohsledů, aby v místnosti zjednal klid. „Tohle je mistr světa těžké váhy. Tohle je pan Liston. Chovejte se k němu, jako by to byl prezident Spojených států.“

Samozřejmě. Jakmile se všichni v místnosti začali chovat podle protokolu Bílého domu, Liston se začal obhajovat, žádal o odpuštění. Svůj čas si odseděl. Pokusí se vyhýbat problémům, dělat něco dobrého. „Pokud mi veřejnost dá šanci, aby minulost zůstala minulostí, budu důstojným šampionem.“ Prozradil, že po zápase poděkoval Pattersonovi za to, že mu dal příležitost. „Pak jsem mu řekl: ‚Budu k tobě stejně lidskej, jako jsi byl ty ke mně. A ty ses zachoval jako sakra dobrý chlap.‘“

Liston se dokonce zastal Pattersona jako boxera. Někdo se dotázal, zda Floydovi nechyběla odvaha, načež Liston odvětil: „Tohle je nejpitomější věc, jakou jsem kdy slyšel. Po tom posledním

háku jsem ho ucítil pod rukavicí dost silně na to, abych věděl, že to byla natolik tvrdá rána, že by poslala k zemi kohokoli. Díval jsem se zblízka, jak jde dolů, a dobře jsem ho viděl i pak, když upadl na podlahu. Byl vyřízený. Pak mě na zlomek vteřiny překvapil, když si klekl na koleno, jenže potom jsem si všiml, že je jako člověk, který šmátrá po budíku, ale přitom ještě spí.“

Někdo se ještě zeptal, zda ho v zápase vůbec něco zabolelo.

„Jen jednou,“ řekl. „Bylo to, když počítali ‚devět‘ a zdálo se, že se dokáže zvednout, než řeknou ‚deset‘.“

Jakmile se šatna vyprázdnila, Patterson se osprchoval, oblékl a nalepil si vousy. Chvilí počkal, dokud ze stadionu všichni neodejdou, a pak vyhledal svého přítele, zpěváka Mickeyho Alana, který ten večer zazpíval hymnu. Nasedli do najatého vozu, který Pattersonův řidič nechal zaparkovaný na předem domluveném místě, a pak vyrazili po dálnici – rovnou na východ.

V autě Patterson s Alanem mlčeli. Po pár hodinách jízdy z Chicaga si dali přestávku, aby si u kraje silnice trochu protáhli nohy. Zastavil u nich policista a požádal Pattersona o řidičský průkaz. Floyd si začal odlepovat vousy.

„Kdo jste? Nějaký herec?“ zeptal se ho policista.

Pak se policajt podíval na řidičák a pochopil, že zastavil Floyda Pattersona. Popřál mu hodně štěstí a nechal ho jet.

Patterson nejel rovnou domů – do města Yonkers. Místo toho zamířil do své venkovské základny v Highland Mills. Cesta trvala zhruba dvaadvacet hodin. Jakmile tam dorazili, Patterson požádal Alana, jestli by mohl odejít. Pattersonovi třeštila hlava. Liston ho zasáhl tvrdě. Až v tuto chvíli to pocítil naplno. Uvažoval, že by možná měl začít trénovat, aby se připravil na další zápas proti Listonovi.

Procházel se tělocvičnou. Rozsvítil světla a zjistil, že většina jeho výbavy zůstala v Chicagu.

Jeho rodina a přátelé byli také ještě v Chicagu. O jeho útěku neměli tušení, dokud se zprávy o něm neobjevily v novinách. Když se reportéři vyptávali Pattersonovy matky, kam zmizel její syn, odpověděla, že o tom vůbec nic neví. „Floyd je velmi hrdý člověk a domnívám se, že chtěl prostě jen být sám,“ řekla. „Myslím, že teď nechce vidět žádné lidi, protože si vždycky přál jim dát jen to nejlepší.“ Cus D'Amato se potloukal po hotelové recepci a přemýšlel, co se stalo s jeho boxerem.

Nedlouho poté se Floyd rozhodl zmizet úplně. Odjel na letiště Idlewild v New Yorku s pasem, kufrem a svojí maskou. Podíval se na tabuli odletů, prohlédl si pár nejbližších spojů a koupil si letenku do Madridu. Nebyl v tom žádný rozdíl – chtěl zmizet kamkoli, jenom ne zůstat tady. Jakmile dorazil do Madridu, nasedl do taxi, nechal se odvést přímo do hotelu, kde se ubytoval pod jménem Aaron Watson. V příštích dnech se Patterson potuloval po chudších čtvrtích města a předstíral, že kulhá. Lidé na něj civěli a on z toho měl silný dojem, že ho považují za blázna. Jedl většinou ve svém hotelovém pokoji. Jednou zašel na jídlo do restaurace a objednal si polévku. Nikoli proto, že by ji měl rád – polévku nenáviděl – ale protože se domníval, že polévka je přesně to, co by jedl starý člověk.

„Asi se divíš, co nutí člověka dělat takové věci,“ svěřil se Patterson později Talesemu. „No, mě by to taky zajímalo. A odpověď zní, že nevím... Ale myslím, že ve mně, v každém z nás se skrývá určitá slabost. A ta se projevuje víc, když člověk zůstane o samotě. A já přišel na to, že důvod, proč dělám věci, které dělám, spočívá v tom, že nedokážu přemoci – *sám sebe* – je to kvůli tomu, že jsem... protože jsem... jsem zbabělec.“

Zatímco se Patterson vydal na výlet, Liston byl stále ještě v Chicagu. Ráno den po zápase se objevil na obvyklé tiskové konferenci, kde novináři mohli ulovit pár čerstvých hlášek pro své další články a představili nového šampiona.

Norman Mailer dorazil po začátku tiskovky. Celou noc probděl, popíjel v Playboy Mansion. Čím víc byl opilý, tím víc nutil lidi kolem sebe poslouchat, jak by bylo dobré podpořit uspořádání odvety a udělat z ní multimilionový kasaštyk. On sám chtěl propagaci zápasu pomoci. Dokonce trval na tom, že může dokázat, že Liston duel v Chicagu tak úplně nevyhrál, že Patterson vstal ze země a „existencialisticky“ Listona porazil v devátém kole. Mailer musel mít hodně upito.

„Byla to revoluční teorie, to se musí přiznat,“ řekl mi Jack McKinney, sportovní novinář z *Philadelphia Daily News* a Listonův blízký přítel. „Byli jsme v Playboy Mansion téměř celou noc, a kdykoli se ke mně naklonil, odsunul jsem se o kousek dál. Mám dojem, že ve mně viděl něco jako zvláštní kanál vedoucí k lidem z Listonova okolí. Nechtěl jsem ho urazit, ale co byste na to řekli?“

Místo toho, aby se mezi party a tiskovou konferencí trochu prospal, strávil Mailer pár hodin klábosením s pokojskou a pak odešel do hotelového salonku, kde se měl objevit Liston. Posadil se na židli poměrně blízko přední straně místnosti. Jenže se ukázalo, že nemá příslušnou akreditaci, takže hotelový personál ho požádal, aby odešel. Mailer naléhal, že byl požádán, aby na tiskové konferenci promluvil, a začal se hádat.

„Pokud neodejdete dobrovolně, budeme vás muset nechat vyvést násilím,“ řekl jeden z členů ochranky.

„Tak mě odvedte násilím,“ dožadoval se Mailer. Ještě než se ochranka pustila do práce, novinář z *Times* požádal Mailera o vyjádření (jako by chtěl ještě znásobit zvláštnost toho okamžiku).